

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **A. S.**, státní příslušník Ruské federace
bytem P.
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
se sídlem Praha 2, Karlovo nám. 18

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. MV-186498-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 10. 2020, č. j. OAM-10679-29/DP-2019. Uvedeným rozhodnutím byla

zamítnuta žádost žalobce a povolení k dlouhodobému pobytu žalobci nebylo uděleno podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1969 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), ve znění účinném do 30. 7. 2019, neboť žalobce nesplnil žádnou podmínku uvedenou v § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve předeslal, že jako státní příslušník Ruské federace pobýval na území České republiky na základě realizovaného dlouhodobého víza za účelem rodinným. Nositelem oprávnění k pobytu byla manželka žalobce, která dne 4. 12. 2019 podlehl následkům zranění při dopravní nehodě. Žalobce v důsledku úmrtí manželky ztratil možnost pobývat na území České republiky v rámci pobytového statusu za účelem sloučení rodiny. Toto oprávnění pozbyl i jeho syn, který pobývá dosud na území České republiky. K tragédii došlo podle žalobce v době, kdy on i syn pobývali na území v rámci oprávnění k pobytu – fikce dlouhodobého víza za účelem sloučení rodiny. O jejich žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebylo do dne úmrtí manželky rozhodnuto a dnem úmrtí tak žalobce i jeho syn pozbyli účel dosavadního pobytu.
3. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil dopady do rodinného a soukromého života, když zhodnotil pouze fakt, že nejsou splněny podmínky pro vydání dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, který žalobce nerozporoval.
4. Žalobce konstatoval, že veškerá zodpovědnost za rodinu zůstala na něm a zároveň probíhalo i trestní řízení ve věci nehody. Syn se se ztrátou matky dosud nevyrovnal. Žalobce ihned v prosinci 2019 začal podnikat na živnostenské oprávnění právě z důvodu prokázání dalšího pravidelného příjmu rodiny. Byla podána i žádost o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodů hodných zvláštního zřetele, které nebylo vyhověno z důvodu neoprávněnosti podání, neboť fikce pobytu, na kterou zde žalobce pobýval, mu toto oprávnění nedává. Žalobce nemohl dosud změnit účel pobytu na podnikání, neboť nesplňoval podmínku 3 let pobytu na území (žalobce tak bude oprávněn učinit v dubnu 2021). Do celé situace pak podle žalobce zasáhl vyhlášený nouzový stav. Žalobce doplnil, že žalovaná poprvé rozhodla v dubnu 2020; z důvodu procesních chyb však bylo podanému odvolání vyhověno. Následně bylo o žádosti rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím krátce po vyhlášení dalšího nouzového stavu.
5. Žalobce namítal, že jeho odcestování a následné podání žádosti o pobytové oprávnění za účelem podnikání, jak žalovaný uvádí, je v současné situaci a s ohledem na posuzování těchto druhů pobytových oprávnění nemožné. Dodal, že podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu udělené z důvodu probíhajícího trestního řízení již není aktuální, neboť věc byla již vyřízena. Ačkoli žalovaný uvádí možnosti řešení jeho situace, je dle žalobce „z jeho úřední praxe a současné situace v souvislosti s pandemií zřejmé, že žádosti vyhověno nebude“.
6. Žalobce byl přesvědčen, že dopad právní úpravy je nepřiměřeně tvrdý, v rozporu s principy, na kterých je založen právní řád. Měl za to, že žalovaný neposuzoval proporcionalitu, přičemž jeho nucené odcestování je dle jeho názoru ve značném nepoměru k dosaženému cíli. Žalovaný nemůže dle žalobce dostatečně posoudit, jak nastalá situace zasáhla do života žalobce a jeho syna. Žalobce tráví většinu času v domácím prostředí, neboť jeho podnikání je převážně realizováno přes počítačové prostředí. Syn je řádným studentem. Většinu času tráví společně se synem. Za dobu, kterou strávili na území

ČR, si zde vytvořili nezanedbatelné vazby a hlavně syn zde má mnoho kamarádů a vrstevníků.

7. Žalobce namítal, že žalovaný v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu skutečný stav věci nezjišťoval a jeho cílem bylo bez hlubšího posouzení věc odmítnout.
8. Doplnil, že při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého právního předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy, a poukázal v tomto směru na závěry vyplývající z rozhodovací praxe Ústavního soudu. Byl přesvědčen, že se žalovaný dostatečně individuálně jeho případem nezabýval a rozhodnutí je čistě formalistické.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

9. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. Uvedl, že ze spisového materiálu a cizineckého informačního systému vyplývá, že dne 22. 5. 2019 podal žalobce správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 zákona č. 326/1999 Sb. za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Nositelem oprávnění ke sloučení rodiny podle § 42a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. byla manželka, která v době podání žádosti žalobce pobývala na území České republiky na základě udělené zaměstnanecké karty s platností od 17. 8. 2018 do 16. 8. 2019. Dne 30. 4. 2019 podala manželka žalobce žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a zároveň žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Manželce byla zaměstnanecká karta prodloužena od 17. 8. 2019 do 30. 6. 2021. Dne 15. 1. 2020 správní orgán I. stupně obdržel úmrtí list vydaný dne 16. 12. 2019 Úřadem městské části Praha 5, ze kterého je zřejmé, že manželka žalobce zemřela dne 5. 12. 2019. Žalovaný konstatoval, že nositelem oprávnění ke sloučení rodiny podle § 42a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. byla manželka žalobce, která dne 5. 12. 2019 zemřela, a tudíž ji již není možné pokládat za nositelku oprávnění ke sloučení rodiny.
11. Uvedl, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla splněna podmínka pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb.
12. Upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování. V případě žalobce taková situace nenastala, jelikož si může požádat o jiný druh pobytového oprávnění.
13. K námitce nepřiměřeně formalistického postupu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, ve kterém je uvedeno, že „Pokud stěžovatel namítá, že postup správních orgánů představuje přepjatý formalismus, je třeba konstatovat, že správní orgány jsou nuceny postupovat v souladu se zákonem“.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
16. Soud o věci uvažil následovně:
17. Předně soud upozorňuje na skutečnost, že žalobce v podané žalobě nikterak nerozporoval závěry správních orgánů týkající se nesplnění podmínek uvedených v § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. Naopak žalobce výslovně připustil, že v důsledku úmrtí manželky ztratil možnost pobývat na území České republiky v rámci pobytového statusu za účelem sloučení rodiny. S ohledem na skutečnost, že žalobce nečinil sporným závěry správních orgánů o nesplnění podmínek uvedených v § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., soud se posouzením těchto otázek nezabýval.
18. K námitce žalobce, podle které správní orgány nedostatečně posoudily dopady do rodinného a soukromého života žalobce, soud považuje za důležité upozornit na skutečnosti vyplývající ze správního spisu předloženého žalovaným:
19. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že zákon č. 326/1999 Sb. neukládá v tomto případě správnímu orgánu povinnost zabývat se přiměřeností dopadu jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, avšak správní orgán I. stupně se těmito dopady zabýval s ohledem na čl. 17 směrnice Rady 2003/83/ES. Z informačního systému cizinců bylo zjištěno, že žalobce na území ČR pobývá od poloviny roku 2018, tedy přibližně 2 a půl roku, což dle správního orgánu I. stupně není doba, která by znamenala zpřetrhání vazeb se zemí původu a integraci do české společnosti. Žalobce před svým příjezdem do ČR žil se svým synem v Rusku ve městě K. V Rusku žijí jeho rodiče a bratr. Z cestovního pasu je zřejmé, že žalobce do Ruska několikrát vycestoval. Převážnou část svého života žil v Rusku, zná místní jazyk, kulturu a má se kam vrátit, respektive rodinné vazby v zemi původu má. Žalobce hodlal na území ČR pobývat za účelem společného soužití rodiny, konkrétně s manželkou, avšak toto soužití s ohledem na její úmrtí již nelze realizovat. Upozornil, že o žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele manželky bylo rozhodnuto již dne 19. 6. 2019, avšak kladné rozhodnutí nebylo jediným předpokladem pro prodloužení její zaměstnanecké karty. Ta byla pravomocně prodloužena až dne 27. 11. 2019 a v souvislosti se změnou zaměstnavatele a ubytování nebylo možné ihned dne 27. 11. 2019 rozhodnout také o žádosti žalobce, neboť zde absentoval aktuální doklad o úhrnném příjmu rodiny. Žalobce disponuje živnostenským oprávněním k podnikání na území ČR v oboru Poskytování software, poradenství v oblasti informačních technologií, zpracování dat, hostingové a související činnosti a webové portály. Podle doložené pracovní smlouvy je také zaměstnancem společnosti Vizerra SA se sídlem ve Švýcarsku, tudíž ekonomicky není vázán výhradně na ČR. Přesto pokud by chtěl v ČR pobývat například za účelem podnikání, může si na jednom ze zastupitelských úřadů ČR v zahraničí podat novou žádost o dlouhodobé vízum za tímto účelem. Pokud syn žalobce studuje na Trojském gymnáziu, může na území požádat o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní vzdělávací aktivity“. Pokud je nutná přítomnost žalobce na území ČR v souvislosti s probíhajícím trestním

řízení a vystupuje-li v takovém řízení jako svědek nebo poškozený, má ve smyslu § 33 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. také možnost podat na území žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění. Zamítnutí žádosti žalobce znamená pouze neudělení povolení k dlouhodobému pobytu a nejedná se tedy o absolutní zákaz pobytu na území ČR. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti měl správní orgán I. stupně za to, že nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého ani rodinného života žalobce.

20. V podaném odvolání žalobce mj. upozornil, že syn je studentem 7. ročníku Trojského gymnázia, prezenční formy. Studium je v českém jazyce. Syn se se ztrátou matky psychicky nevyrovnal, má zde všechny kamarády a za dobu svého pobytu získal jistotu a zázemí, které mu tímto rozhodnutím velmi citlivě zasáhne do života. Namítal, že dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho syna je značný, jak s ohledem na prožité trauma, tak s ohledem na dosud neskončené řízení. Dále upozornil, že syn žalobce podal žádost za účelem studia – jiné, ostatní.
21. V napadeném rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu. Dále uvedl, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi, avšak při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu. Z rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, pak vyplývá, že zásahem do soukromého a rodinného života cizince by ve vztahu k čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu. Výjimkou by mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem byla již pouhá nutnost vycestování. V projednávaném případě však tato skutečnost nenastala, neboť žalobci není zakázán pobyt na území a rozhodnutí tak nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého ani rodinného života, ani není v rozporu s mezinárodními závazky a čl. 8 Úmluvy. Dále upozornil, že Listina základní práv a svobod ani další ústavní zákony nedeklarují právo pobytu cizince na území ČR. K tomu pak poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, Pl. ÚS 36/93 a sp. zn. IV. ÚS 85/04.
22. Soud v projednávaném případě považuje za důležité zdůraznit, že zásah do rodinného a soukromého života mohl být správními orgány v projednávaném případě posuzován na podkladě tvrzení žalobce. Výlučně žalobce je totiž obeznámen se svým soukromým a rodinným životem, a tedy i případnými překážkami, které žalobci vzniknou v případě, že mu požadovaný pobyt není povolen. Správní orgán pak má pouze velmi omezené možnosti, jak informace o soukromém a rodinném životě žalobce zjistit. Žalobce je tak povinen tvrdit rozhodné skutečnosti týkající se zásahu do svého soukromého a rodinného života.
23. Žalobce ve vztahu k možnému zásahu do soukromého a rodinného života v průběhu správního řízení odkazoval na vedené trestní řízení, dále na svoji výdělečnou činnost a na skutečnost, že syn je řádným studentem a má zde mnoho kamarádů. Soud předně uvádí, že plně chápe složitost situace žalobce, ve které se ocitl v důsledku ztráty životního partnera. Ztráta životního partnera patří bezesporu k nejtěžším životním situacím. Nicméně sama tato skutečnost k závěru o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nepostačuje, tím spíše, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, ze které by soud mohl na nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce usuzovat. K poukazu žalobce na vedené trestní řízení správní orgány žalobce poučily o možnosti požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. V podané žalobě sám žalobce připustil, že dlouhodobé

vízum za účelem strpění udělené z důvodu probíhajícího trestního řízení již není aktuální. Odkaz žalobce na situaci svého syna, případně tvrzení žalobce uvedené v žalobce, že většinu času tráví žalobce se svým synem, nepovažuje soud za relevantní. Synovi ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo cca 20 let a jeho pobytové oprávnění nebylo nikterak závislé na žalobci a naopak. Ostatně, jak sám žalobce uvedl v podaném odvolání, syn žalobce si podal žádost za účelem studia – jiné ostatní. Nadto ke dni vydání napadeného rozhodnutí, ke kterému soud napadené rozhodnutí přezkouvává (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.), byl skutkový stav takový, že nejen žalobci, ale rovněž i synu žalobce byla zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud jde o výdělečnou činnost, pak soud uvádí, že sám žalobce v podané žalobě uvedl, že jeho podnikání je realizováno přes počítačové prostředí. Z uvedeného soud dovozuje, že ani výdělečná činnost žalobce nemůže dokládat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

24. V podané žalobě žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti nad rámec skutečností, které již byly posuzovány správními orgány, a tyto ani nedoložil. Žalobce pouze v obecné rovině poukázal na skutečnost, že se dosud nevypořádal se smrtí manželky a že si v ČR vytvořil nezanedbatelné vazby. Žalobce však nesdělil, jaké okolnosti mu brání ve vycestování z ČR. Zároveň žalobce nikterak nekonkretizoval žádné vazby a rovněž neuvedl, jaké má napadené rozhodnutí vliv na tyto vazby, ač tak bylo výlučně na něm.
25. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud neshledal žádný důvod se odchýlit od závěru správních orgánů, podle kterého napadené rozhodnutí nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem k obecnosti tvrzení žalobce v podané žalobě soudu nezbylo než zopakovat relevantní skutečnosti, ze kterých vycházely správní orgány ve svých rozhodnutích a které ostatně ani žalobce nerozpůroval. Žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí pobýval v ČR cca dva a půl roku, přičemž z doby pobytu nelze usuzovat na integraci do české společnosti nebo na zpřetrhání vazeb se zemí původu. Soud připomíná, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno usuzovat, že si žalobce v ČR vytvořil jakékoliv vazby, na které by mohlo mít napadené rozhodnutí vliv, když tyto vazby v podané žalobě ani nekonkretizoval. Žalobce žil v zemi svého původu, zná její jazyk a kulturu a má tam rodinné vazby. V zemi původu současně žijí jeho rodiče a sourozenec. Žalobce není ekonomicky vázán pouze na ČR, když doložil pracovní smlouvu se zahraničním zaměstnavatelem. Jak sám žalobce tvrdí, jeho podnikání v ČR je realizováno přes počítačové prostředí. Tvrzení žalobce tak dle náhledu soudu nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce nedokládají.
26. Pro úplnost soud uvádí, že brojil-li žalobce v podané žalobě proti formalistickému postupu správních orgánů a poukazoval-li na to, že při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého právního předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy, činil tak dle soudu ve spojení s námitkou směřující proti posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Přesto však soud podotýká, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na to, že správní orgán prvního stupně neměl za situace, kdy nositelka oprávnění ke sloučení rodiny dle § 42a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. v průběhu řízení zemřela, jinou možnost než uzavřít, že žalobce podmínky uvedené v § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. nesplnil. Takový závěr nelze, a to i ve světle právního názoru vysloveného v žalovaném opakovaně připomínaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, čj. 9 Azs 273/2019 - 48, považovat sám o sobě za formalistický.

27. K námitce, že žalovaný v rozporu s § 50 odst. 3 správního řádu skutečný stav věci nezjišťoval a jeho cílem bylo bez hlubšího posouzení věc odmítnout, soud podotýká, že je tato námitka konstruována velmi obecným způsobem, když žalobce z odkazu na ustanovení správního řádu nevyvozuje žádné konkrétní skutečnosti, které by měly na projednávaný případ jakýkoliv dopad. Za uvedené situace se soud námitkou žalobce nemohl blíže zabývat.
28. Závěrem soud uvádí, že je seznámen s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 6. 2021, č. j. 18 A 11/2021-42, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu syna žalobce. Nicméně soud má za to, že skutkové okolnosti projednávaného případu jsou od případu projednávaného pod sp. zn. 18 A 11/2021 zcela odlišné, když důvody, které vedly zdejší soud ke zrušení rozhodnutí žalovaného ve věci pobytového oprávnění syna žalobce, jsou dány výlučně na straně syna žalobce, nikoliv na straně žalobce. Nadto ke zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného došlo po dni, ke kterému soud napadené rozhodnutí v projednávaném případě přezkoumává (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. dubna 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu